

Bródy László
A velencei zsinagóga falára

*A vaporetto elhozott, az utat ismerem,
nem voltál itthon, zárva volt a házað, Istenem.
Velence most is gyönyör , nem rontja meg atom,
egyét-mást mondhatnék neked, kár, hogy nem mondhatom.*

*Nagy kár, hogy nem beszélhetünk, már rég nem voltam itt,
ahol a lagunák között a vigalom lakik.
Sok évem elfolyt az időn, de nem voltam beteg,
öregszem s addig jó nekem, míg öregedhetek.*

*Elmondanám, hogy szép az ősz, szüret az életem,
s kertem ízés gyümölcseit a fáról téphetem.
Peregnek illatos napok és illatos betek,
nyugodtan fekhetem le és vidáman kelhetek.*

*Elmondanám, mert nem titok, ne fedje el lepel:
a szikár, sovány éveket pufók cserélte fel.
Nem a halál jaját veri vissza a begyorom,
pacsirtaként az életem dalait dalolom.*

*Elmondanám, hogy élni jó, s ajándék, ami szép,
kár, hogy ma át nem léphetem a házað küszöbét.
Dicsérnék holdat, csillagot, az árnyat és a fényt,
dicsérném a világotat a ház vendégeként.*

*De nem vagy itthon, zárva van a házað, Istenem,
melynek patinás szent falát veressel megtisztelem.
Látogatód szegény utas, s hogy itt voltam, vegyed
a falra firkált versemet, akár egy névjegyét.*

Velence, 1975.

Új Élet, 1975. november 1.